

(6/38)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

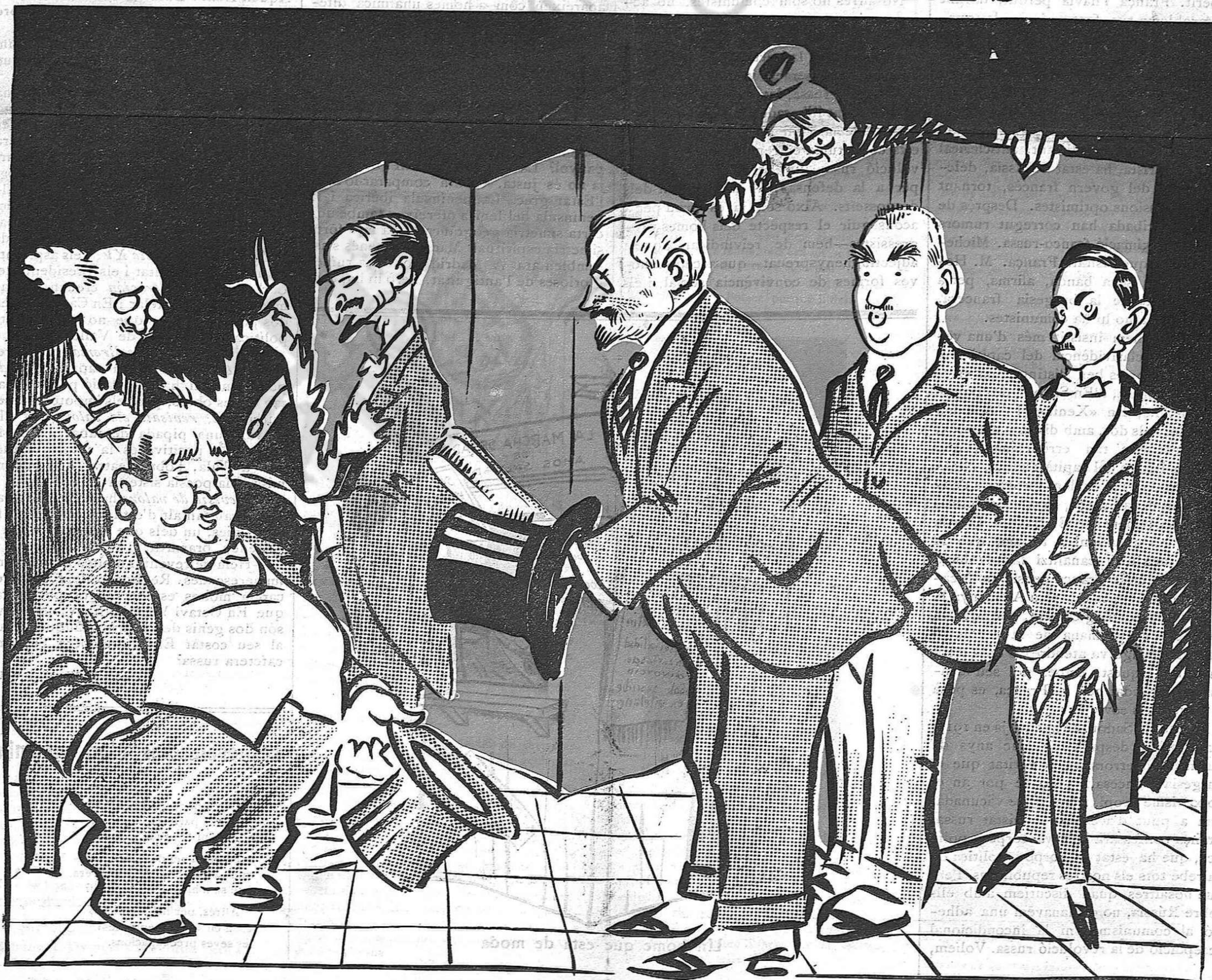
ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

ELS DOBLEGA ESQUENES

Un català del poble:—Comediants! Encara no sabeu si vindrà i ja poliu les eines del servilisme!

La sempreviva

Els diaris de Madrid publiquen molt sovint caricatures, i hi afegeixen quasi sempre «xistus» deplorables, d'aquells que mereixen una agressió personal. Si tota la gràcia madrilenya es manifesta en aqueixes caricatures de periòdic, cal declarar que és una gràcia absolutament degenerada. Això no vol dir, és clar, que alguna que altra vegada no vagi sota la llegenda del dibuix un acudit passador. L'altre dia mateix veiérem en un d'aquests diaris una caricatura en la qual apareixia un bon senyor gras deturant-se davant una floreta que trobava en el seu camí. La floreta duia unes lletres que deien: «Juntas». Ja pot suposar-se de quines «Juntas» es tracta. I deia la llegenda de la caricatura: «Una flor? Ah, sí. És una sempreviva».

La sempreviva: tal és el símbol floral de les Juntas intormatives. No són flor d'un dia, ni flor de primavera. Duren i persisteixen tot l'any i durant anys. Vents i pluges i tempestes no les desfullen ni les marceixen. Ni tempestes del Marroc ni pluges internacionals, ni vents de Madrid. I els jardineros del Govern, que se les miren amb recel i amb alarma, no s'atreveixen a arrancar-les. Tenen por de fer-se mal als dits.

No hi valen decrets, ni circulars, ni discursos d'alts personatges, ni precés, ni llàgrimes. La flor simbòlica segueix en el trist jardinet de l'Estat espanyol. Flor de decadència, flor de tomba. El simbolisme de la sempreviva no és aquí solament el de la vida perpètua, sinó el de la significació funerària. Aquesta sempreviva que's manté a Espanya fa companyia a un Estat mort.

El retorn del seny?

Haurà tornat el seny, el seny polític a França? Entenem per seny aquell discret tractar les coses sense extremar els apassionaments, i sense allunyar-se de lo que és el propi esperit. França l'havia perdut, davant del problema rus, fent, primer, la guerra an els soviets, negant-se, després, a tractar amb ells.

Ara, un home, M. Herriot, alcalde de Lyon, perteneixent al partit radical, és a dir, al partit republicà francès que vol retenir la tradició republicana d'avançada, la tradició socialitzant, anticlerical i antimilitarista, ha estat a Rússia, delegat oficiós del govern francès, tornant amb impressions optimistes. Després de la seva arribada han corregut rumors d'una aproximació franco-russa. Michérine, diuen que visitarà França. M. Herriot, per la seva banda, afirma, per a tranquil·litat de la burgesia francesa, que a Rússia no hi ha comunistes.

Nosaltres hem insistit més d'una vegada en la clarividència del capità Sadoul. Dos homes ben distints, han parlat, a Barcelona, d'En Sadoul, dos homes ben distints, En «Xenius» i l'Amadeu Hurtado, i els dos, amb distinta ofensiva, l'han escomès tan erròneament, que avui, les lletres del capità Sadoul, constitueixen la més evident prova de l'enganyament de la França, davant de Rússia, i de la clarividència d'En Sadoul. Que la França no abandoni a Rússia, que la França auxiliï i canalitzi la revolució bolxevic; que la França pensi, políticament, que si no és ella serà Alemanya la impulsora, i ideològicament, que aquesta revolució és germana de la revolució francesa. Ningú va atendre els crits d'En Sadoul, i aquest, empès pel seu idealisme, defraudat per la França, es posà al servei dels soviets.

Lo que En Sadoul demanava ja en 1917, ara s'inicia, després de cinc anys de fonamentals errors. Bé és veritat que la burgesia francesa, ja no té por an el bolxevisme propi, i creient-se vacunada, està a punt d'acceptar l'amistat russa. França confessarà la seva torpesa política, que ha estat la torpesa política de gairebé tots els nostres republicans. Perquè nosaltres, quan discutíem amb ells sobre Rússia, no demanàvem una adhesió al comunisme, ni la incondicional acceptació de la revolució russa. Volíem,

senzillament, una neutralitat benèvola. Fet històric seria seguir-la per a veure les possibilitats que contenia, és a dir, no ésser infidels an aqueix esperit d'En Pi i Margall, que solament se retreu quan se plantegen temes nacionalistes. Els crítics espanyols més analítics i més substancials de la revolució russa, han estat els socialistes, entre ells En Ferran de los Ríos, però no l'han condemnada.

Nosaltres no som comunistes, no acceptem íntegrament, ni molt menys, l'acció dels soviets, però no reneguem d'un aconeteixement; la virtualitat del qual, solament la generació vinenta salvi. Per la revolució russa, les nacionalitats russes han estat lliberades. Per la revolució russa, Alemanya feu la seva revolució, i està constituïda en república. Per la revolució russa, un Estat s'ha constituït per a la defensa i el millorament dels desposseïts. Això sol, ja és prou per a aconseguir el respecte dels homes progressistes—hem de reivindicar aquest adjectiu menyspreuat—que accepten noves formes de convivència social, i eis

nous apèndixs que els homes van posant al cristianisme i a la revolució francesa.

Els russos van deixant les seves quimeres. Els occidentals van tornant al seny. Tan-de-bo que'l retorn de la França sigui definitiu.

PARADOX

La comparació

Es vell costum el de comparar Espanya amb Turquia. El malaguanyat Jaume Brossa feu aquella famosa frase de la Sublim Porta i la Porta del Sol. Joc de paraules una mica fàcil, sota del qual hi havia un tràgic joc de fets. A la simetria de la situació geogràfica de l'Estat espanyol i de l'Estat turc, ha correspost durant molt de temps una simetria espiritual. Turcs i espanyols han aparegut com dues excepcions de l'europisme. El sud-oest i el sud-est d'Europa, tot mantenint la màxima distància territorial europea, es trobaven acostats per un conjunt de semblances polítiques i històriques.

Però heu's aquí que Turquia, en aquests darrers temps, ha tingut una forta revifalla. Quan se la creia morta, s'ha redreçat amb un gest de vigoria. Una força de juvenesa—força tèrbola i bàrbara, però d'existència evident—es manifesta avui en el camp d'Anatòlia. Ens trobem davant el miracle de la resurrecció de Turquia?

El cas és que mentre Turquia renaix, Espanya, el seu antic terme de comparació, roman aturada en la mateixa fanguera. Els turcs han guanyat una guerra, i els espanyols encara estan encallats al Marroc. Mustafà Kemal i Burguete apareixen com a homes una mica diferents. D'altra part, la recaiguda de la malaltia de les Juntas de Defensa prova que Espanya segueix pels camins del decaïment. I si girem els ulls entorn de la situació actual, no veurem ni la més lleu claror que anunciï una pròxima alba. Tenim una Turquia nova. I tenim una Espanya tan vella com sempre.

Amb qui compararem ara l'Estat espanyol? La comparació amb l'Estat turc ja no és justa. Caldrà comparar-lo amb l'Estat grec. La península ibèrica i la península hel·lènica ofereixen també una certa simetria geogràfica i una més forta simetria espiritual. Madrid i Atenes s'assemblen ara. A Madrid no hi ha ruïnes glòries de l'antiguitat. Però hi ha, com

a Atenes, les ruïnes tristes d'un règim incapaç i caduc.

No us feu, ciutadans d'avui, de les grandeses passades. La història ens parla d'una Grècia gloriosa en els temps antics. Ens parla també d'una Espanya gloriosa en temps més acostats. Quan un poble ha perdut la vella grandesa, és una ruïna que no pot inspirar ja cap admiració. Les ruïnes arqueològiques són una noble deixà de l'antigor. Les ruïnes dels Estats i de les nacions fan llàstima. Les pedres caigudes no arriben mai a la repugnànt descomposició cadavèrica dels Estats caiguts.

Els Estats cadàvers haurien d'ésser enterrats.

FULMEN

REVISIÓ DE VALORS

Fa algun temps que s'ha posat de moda aquest truc de la revisió de valors. La martingala ens serveix per a que nosaltres, els intel·lectuals noucentistes, declarem *neula* tot aquell i tot allò que no s'emmotlli a les nostres manies.

Un music amb poc cervell i molts cabells al cap, perquè ha fet una glossa musical del *Noi de la mare* i ha fundat un *Orfeó* a Vallromanes ja es creu una eminència. Si li parlem d'En Clavé somriurà despectivament.

Un autor dramàtic d'aquests que han sentit a parlar de l'Ibsen, s'empeca una tragicomèdia trascendental i després de pagar biftecs, llepar empresaris i somriure a les actrius, logra que li estrenin la seva obra. La família, els amics i la penya de l'Ateneu ajuden a la *claque* i fan un èxit de tres representacions. Aquell *Henri Bataille* català creu sincerament que En *Pitarra* era un pobre home.

Un poeta futurista publica un volum de poesies. Els amics, enterats de que l'autor és un ximple, no'l llegeixen i l'alaben. Uns quants aficionats de bona fe compren el llibre, el llegeixen i no l'entenen. Però el poeta tossut vinga fer més versos i més llibres, i a la primera *Antologia de poetes catalans* que surt aquí o a Finlàndia no hi falta un elogi xardorós del nostre versaire. Naturalment, que l'Apeles Mestres és un infeliç!

I aquesta revisió de valors ha arribat fins a la política. Els conferenciantes de la *Lliga del districte XV*, i els aspirants a una acta de diputat i els presidents del *Casino de Concentració* creuen fermament que En Castelar i En Cánovas eren dos pobres senyors que no sabien tanta política com el caci de Vallbarjaula.

Avui no's canta cap *Brema*, ni s'estrena cap *Dida*, ni s'escriu cap *Margaridó* perquè no hi ha inspiració per a crear tan belles obres, però els impotents asseguren que, *revisats els valors*, tot allò no valia una pipada de tabac i que la única cosa positiva és la música actual que atabala, l'obra teatral que endormisca i la poesia sistema trenca-caps.

La *revisió de valors* ha lograt arribar a un grau tan alt d'estupidesa que no fa molts dies, un dels que sempre criden a l'Ateneu, bramava:

—Hem de reventar moltes reputacions immerescudes. Revisant valors enderrocarem moltes estatus. Qui pot negar que En Octavi Viader i En Victor Oliva són dos genis de les arts gràfiques i que al seu costat En Guttemberg era una cafetera russa?

JEPH DE JESPU

Un home que està de moda

Les evolucions d'un funàmbul

I

Quan, per fer-lo destapà, antany li parlaven d'Àfrica, no deia ni fu ni fa.

Pràctic i net de clatell, que «allò» anés avant o enrera, què se n'hi endonava an ell!

Altres, per moltes raons, eren en «aquell entonces» les seves preocupacions.

¿Com s'ho podria arreglar per enfilar-se depressa fos aquí o sigués «allà»?

Aquest era el seu neguit, i en això sols treballava com un negre, dia i nit.

II

Heu's aquí que, de repent, notà que la seva vela s'inflava a l'impuls del vent.

S'anaven a repartir carteres, i al punt va dir-se: —No n'hi haurà alguna per mi?

I tan bé es va manejar, que amb dos salts i una «pirueta» la cartera va pescar.

Bueno. Ja el funàmbul té la «breva» que codiciava. Ara, a veure, què hem de fer?

—Es hora de decidir. Convé continuà «això» d'Àfrica?— I l'home contesta: —Sí

III

Uns quants mesos han passat: el Govern se n'ha anat d'oros i la cartera ha volat!

Veient-se en tal situació, el funàmbul pren la ploma i article que te cridó!

«Hi ha que parlar amb claretat. Allò d'Àfrica és un erro, un solemne disbarat.

»La nació s'ha compromès en un desdixat negoci que no li ha de donar res.

»En embolic tan confús, què procedeix, doncs? Desar-nos, i acabat amén Jesús».

IV

I per avui, així estem: «o renunciem a la empresa, o cucut!... ens enfonsem».

Ara sols falta esperar que el vent, per qualsevol causa, tot de cop torni a girar.

Car, amb home tan «entès», el beneit que se l'escolta mai està segur de res

¿Qui ens diu que, si el bon senyó demà torna a ser ministre, no mudarà d'opinió?

Recordem l'adagi vell, fill de la sàvia experiència: «Qui fa un cove, fa un cistell».

C. GUMÀ

DE LA MORERIA

Mig en broma, mig en serio

II

L'història és com un préssec, una pruna, ensenya la pell i polpa; però amaga el pinyol que és el que li ha donat la existència. Els seus fets ens enlluernen perquè venen adornats de coloraines patriòtiques que amaguen l'ou o bé sigui lo real, la vera formació del aconteixement.

Quan Lleònides va vèncer a Xerxes a les Termòpiles, va salvar a la Grècia d'una invasió de catifes i tapissos persans. La defensa d'aquell coll representava la conservació de l'austeritat, la frugalitat Espartana i Ateniença.

Els romans amb el rapte de les Sabinas a més d'unes dones, va portà'ls-hi unes mans per a surgir mitjons, fer un platillo amb cebetes i altres conveniències matrimonials.

Napoleó amb ses banderes i gallardets fou de gran reclam per als teixits de seda de Lyon.

I així, tant en la guerra europea, com en l'asiàtica, com en l'africana, no hi veiem més que l'operació comercial convenient a cent o a cent mil industrials.

De fer guerra com de fer pau n'hi ha que sapiguer-ne. Contaré, des del meu punt d'obrir, l'estratagema de que s'ha valgut una nació per a l'invasió i conquesta d'una gran part del Marroc.

El moro de ciutat és molt aficionat al trago; doncs indirectament, aquesta nació, donà facilitats perquè es possessin tavernes a quatre vents. Les begudes dolentes i fortes varen acabar amb la força i robustesa dels habitants de les ciutats. Descartat aquest enemic nombrós per inútil, va encarrilar tota la seva saviesa en fer introduir a l'element del camp gènere de primera; i el sucre de Sant Lluís, sabó de Marsella i altres productes agafaren molt de nom. Declarada la guerra, els del camp, creient que si perdía la dita nació no podrien posar en el tè aquell sucre tan deliciós, ni la roba sense el sabó de Marsella sortiria tan blanca, varen pendre el determini de mantenir-se neutrals. Descartats els moros de ciutat, la guerra que feu la nació resultà un passeig militar, trobant-se avui an els confins dels Atles mitjans, petits i repetits. Què espera doncs, nostre govern? Nostre govern no pot res. Els nostres moros de ciutat són aiguaders. La companyia sucrera no consent que les accions baixin tenint-ne prou del mercat a la península que consum dolent i car; i en quant a sabó, el poble no permetria la sortida, ja que creu que arribarà dia que el necessitarà per a fer bugada general. — P. ARENAS

en que va obrir-se la subscripció, Barcelona hi compareixia amb 150 milions de pessetes.

Els subscriptors foren uns 750. Això vol dir que tenim entre nosaltres a 750 afortunats mortals que tenen, sobrers, quaranta mil duros cada un. També vol dir que a Barcelona hi han doscents mil caps de família que no tenim una pesseta.

Ja sabem què ens diran els economistes: que entre aquests 750 subscriptors hi han moltes caixes d'estalvi que representen el diner de molts mils imponents, que els Bancs subscriuen a nom de molts centenars de clients, i que ben comptat i debatut els 750 subscriptors volen dir 75,000 interessats en aquests Bons del Tresor.

Encara quedem una bona majoria que fumem en pipa, però de tots modos no cal esbombar massa que els barcelonins, uns amb altres, estem bé d'ermilla.

Si ho saben els fornors, i els sastres, i els de la llet, i els de la carn, ens augmentaran més els preus del pa, dels trajos i de les costelles, suposant que, essent tan rics, no'ns vé d'aquí.

I d'aquí ens hi vé sempre als que no hem pogut subscriure ni un miserable Bon del Tresor.

D'ACÍ I D'ALLÀ

Idealisme i pràctica

Sota la rúbrica *Motius de conversa*, nostre dilecte amic Josep M.ª de Sucre publica en el «Noticiari de l'Ateneu Enciclopèdic Popular» les següents nobles paraules:

Les eleccions i funcions administratives són tasca lloable en tant els homes que les realitzin cremin d'idealisme os-

Batallades de tot arreu

BUNYOLS

Hi ha pobles que estan predestinats, els uns a la sort, els altres a lo contrari. Entre els darrers, per força s'hi deu trobar Espanya.

No volgueu més contrarietats que les sofertes per aquesta dissortada Espanya. Aneu regirant les fulles de la seva història i veureu que allò és l'història de la llàgrima. I si fos l'història, com aquell! El mal és que'ls plors continuen i devegades fins el mocador per a eixugar les llàgrimes manca.

Ja veieu fins on arriba la dissort d'aquesta Espanya que és la terra del bunyol i qui diu un, diu molts, perquè quan hom es posa a fer bunyols no vé de mitja cotzeneta.

El bunyol per als espanyols és una mena de símbol i si és d'aquells rodons com tortell, corona de martiri. Menguen bunyols del primer a l'últim dels fills d'Espanya.

I fins a Sevilla se'n menguen. Es cosa de veure una gran festassa on s'hi fa la cort; hi ha de lo bo i millor, ço de lo més enlairat que hi pugui haver i que el cap de casa després de donar consells inútils comença a omplir-se la seva majestàtica panxa de bunyols.

Després, és clar, com vol que vagi bé la casa? Com vol que estigui ben avinguda la família? Que no ho veu que hi han masses bunyols. Ai, ai, ail Sant Alfons ens permeti sortir bé de la bunyolada!

EL TURC

Aquests aliats són la pesta. Ens fan una miqueta de malícia, però per altra part són tan aixerrats que'ns fan, volguem o no, riure per sota el nas. Mireu que'n són de trapelles!

Els amb el joc de la conferència que ja comença a semblar allò del joc nou, mouen cada enredo, fan cada embolic, que com que després ningú el sap desfer, l'han de desfer ells i, és clar, el tros més gros a casa.

Els turcs ja han guanyat, això no té dubte. La gallina an els grecs, ni els mateixos aliats amb la seva traça els hi treuen. Però els turcs no havien comptat amb que després de la guerra havien de guanyar la pau. An aquí vé lo difícil. En la pau, com en la guerra, el grecs no són més que una mena de comparses que's mouen segons les ordres de Londres i París. Això vol dir que la pau, en realitat qui la fa és En Poincaré i Lloyd George.

La Tràcia oriental ha sigut reclamada pels turcs victoriosos. Els grecs n'han sortit, però s'hi

EL TURC VOL TORNAR

El turc: — Vui tornar a casa meua!
Els àrbitres: — A casa teua! Però si nosaltres hi estem tan bé!

posen els aliats Ara, de moment, ja no és ni de Grècia ni de Turquia. Ara és de Londres i París.

Els turcs prou trinquen, prou s'exclamen. Els altres fan el sort. S'hi troben tan bé que'ls hi sap greu deixar-ho.

TAMBÉ ELS BÚLGARS

Es clar que sí! Quan és qüestió de reclamar es reclama i quan no ho és, també, que reclamar no costa res ni fan pagar res tampoc.

Així deuen pensar els búlgars, que davant la desfeta grega a corre-cuita han proclamat llurs drets sobre la Tràcia occidental.

Ara va bé, deuen pensar els aliats. Vinga reclamacions, vinga gent enfadada, vinga conferències i vinga reparticions. I tot són gangues.

Que Bulgària vol la Tràcia occidental? Se li concedeix. Evaqüen el territori les tropes gregues, l'ocupen els aliats, s'hi asseuen bé, i apa!, ara espereu-se.

No és dolent el sistema. Per més que tot vé un dia que s'acaba.

EL «GATO»

El «Gato» com l'anomenem, diguem-ne marrruxa o mixet, és el famós rífeny que per lo vist té poca memòria, gens de sentit i menys de vergonya, que xerra tot lo dels seus a qui ho paga a bon preu. D'una cosa així, en diuen un confident.

An aquest confident, que deu tindre alguna relació amb la raça felina, fins ara no li han sigut pagades massa bé les seves traïdories.

En Berenguer, mentre era Alt Comissari, l'exilà a Xafarines. Potser perquè li deia massa

El cèlebre moro anomenat El Gato

detalladament els preparatius que provocaren el desastre.

El general Burguete, nou Alt Comissari, que en tot pensa diferent del seu antecessor, l'ha enviat a cercar. Creu que és un gran element per a establir el protectorat.

Nosaltres no ho creiem pas així. Qualsevol conveç als rífenys que's deixin protegir pels amics d'un dels que els hi han sigut traïdors.

Lo que si l'arrepleguen li faran fer un *marra-miau* que des d'aquí es sentirà.

LA REVOLTA D'ATENES

Eh que fa bonic aquest titular? Es tot escaient simpàtic, digne d'una cosa gran i sobretot que respongués a la realitat de lo que significa.

No és així. Llastimosament, els grecs aquesta vegada, com altres vegades, no han estat a to amb les circumstàncies. Les ocasions no passen sovint i quan passen, s'han d'aprofitar i qui no aprofita les petites ocasions, tampoc aprofita les grans que és tan com dir que no n'aprofita cap.

Una guerra, amb el desastre ha portat una revolta. El rei Constantí ha sigut despatxat amb més mals modos que'ls de qualsevol senyora despatxant a la serventa. El tron de Grècia quedà buit. Per un moment, semblà que la República democràtica grega ressuscitava. Res d'això. Els grecs baden o dormen i val més dormir que badar. Dormint es reposa i badant ni es reposa ni es fa res.

Ve't aquí el cas dels grecs: no fer res. Quatre crits a l'entrar a Atenes el Comitè revolucionari, una mica d'entusiasme i, a *rey muerto, rey puesto*, que diuen els castellans.

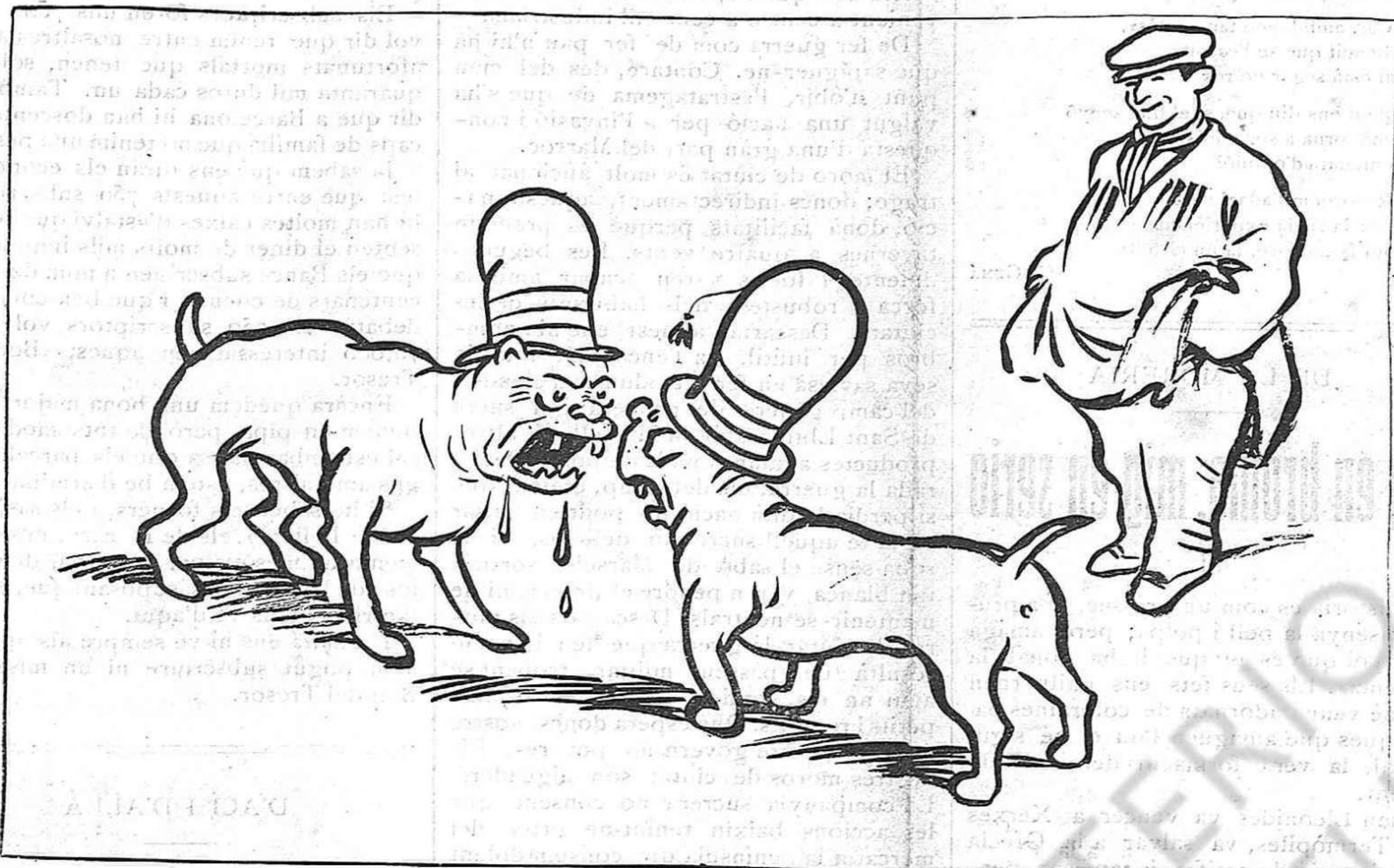
Qui pogués trobar-se en el cas dels grecs, que lo que és de rei, fins els de les cartes borriem.

EL COP MILITAR D'ATENES

Entrada de les tropes insurrectes a la Capital

AMOR DE FAMILIA

L'obrer.—Res; fan el seu ofici!

tensible en llurs actes. Però si se'ns planteja un dilema i se'ns demana: entre l'actual organització política, frèvola i exterior, i un joïós idealisme humanista o senzillament un ensomni qualsevol, desinteressat, allunyat d'eixorques violències, càlid i fervent, què escolliu? Responem: Ens plau la lliure peleia per la Utopia. I no cal dir que si en més d'una ocasió hem donat proves de com les fortes dolors humanes no deixen de commoure'ns, les mateixes ens justifiquen de com mai hem d'ésser *freds* en nostres bogeries.

Aristocràcia? Jacobinisme? Què sabem! Voldríem fomentar aquest ferment in-formulat d'utòpica objectivitat, indispensable i anterior, al nostre entendre, a tot proselitisme. Que es vibri abans que tot per una cosa alta, infinita, sigui la que es vulgui: l'espontània aliança de vibrants amors en el caos precursor.

Després? Cada u anirà, per són camí, a la realització detallada de l'Esperit. I si els temps són de llibertat, qui, essent sincer i ardent idealista, podrà mirar en-rrera si no és per a avençar, amb nou braó, més enllà de tot fatalisme?

Ens declarem apassionats de l'Ensomni.

JOSEP M.^a DE SUCRE

La Carrabina

També són del «Noticiari del A. E. P.» les següents assenyades paraules d'un mestre.

La febre d'or ha envaït el nostre poble. L'indústria i el comerç, oblidant llur significació, han pensat solament en els guanys fabulosos. L'or ha estat per al nostre poble com aquelles begudes que exciten més la set. Com més or ha entrat més se n'ha volgut tenir.

Els guanys han obcecant els sentiments i tota petició justa ha estat desatada, atenent-se només l'exigència. Això donà al nostre poble una gran lliçó d'immoralitat: per la força, tot; per la justícia, res.

La violència envaï tot els terrenys. A una negació patronal, els obrers declaraven el boicot; al boicot, seguia el locaut, i al locaut la vaga general. I en comptes de contestar a les violències amb raons, es contestaren també amb violències, culminant aquestes quan la burgesia catalana sortí al carrer armada amb carrabina.

LLUÍS NICOLAU D'OLWER

REPICS

En Cambó es preocupa seriament del Marroc. Ha escrit diversos articles tractant la qüestió marroquina. Com més En Lerroix diu: Intervenció!, més En Cambó crida: Abstenció!

De les conviccions dels dos no n'estem massa segurs. Potser només és allò de: Dos galls en un galliner no hi poden ésser.

La bubònica no ha fet aquell terror que semblava havia de fer en un principi. Es diu, per això, que no hi ha tal bubònica. Encara que hi fos! Nosaltres estem curats d'espants. Un temps hi hagué—i no llunyà—que apareixia pels nos-

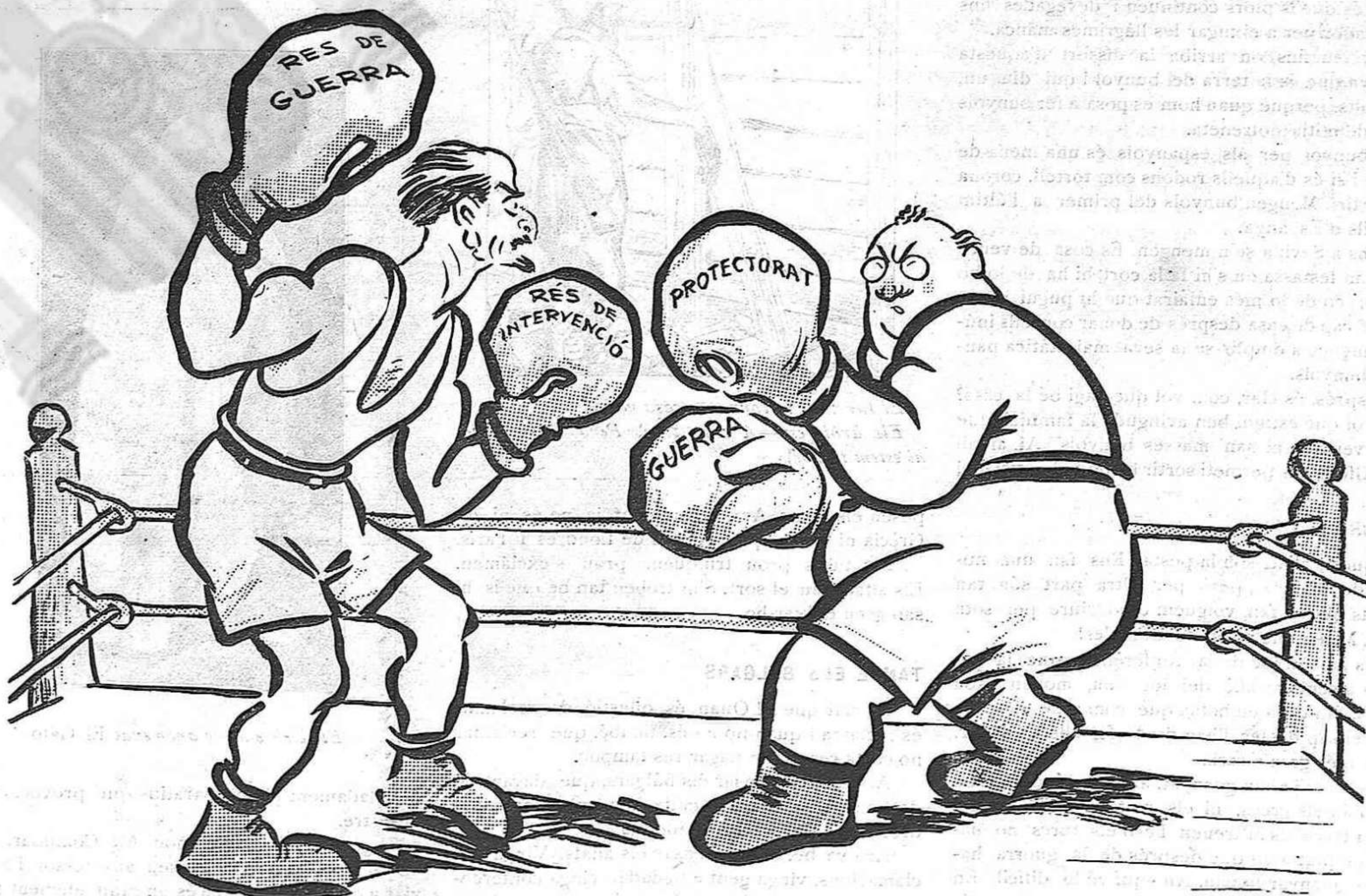
tres carrers, així que es feia fosc i fins a la matinada, un flagell molt més terrible que la bubònica. Queien els homes i tothom tan fresc! Aquí sí que hi cabia allò de:

Mejor están en Bombay!

Ja tornem a tenir en agitació i fent parlar d'ells a l'opinió i a la premsa, an aquells que els agrada tant fer junta. No saben de qui parlem? D'aquells que viuen en junta perpètua.

Espanya vol pau, treball fecond, activitat en els ordres material i espiritual, energia i virtut humana que enliri la nació. Tot lo demés són galindaines, tiquis miquis, egoïsmes de classe. Fora bò que aquests senyors que fan juntes ens deixessin tranquils i les anessin a fer al Marroc, per exemple.

EL MATCH LERROUX-GAMBÓ

(EN VEU ALTA)

—Farsant!
—Qui parla!

(EN VEU BAIXA)

—Suposo que no em faràs mal.
—La qüestió és engrescar al públic

La Cambra Industrial i la Comissió Mixta de Treball tenen certs desacords que han motivat un telegrama de protesta de la primera al ministre madrileny del treball.

Un telegrama! I què? Els altres n'enviaran un altre.

Aquesta batalla de telegrams és massa general, és un recurs del qual fa molts anys que se'n abusa.

No es podrien solucionar les nostres qüestions aquí, sense l'humil, denigrant, servil, impotent i *consabido* telegrama?

S'ha constituït un *Grupo de Acción y Estudios políticos* aquí a Barcelona. Ha instal·lat les seves oficines al Magèstic Hotel d'Anglaterra. Es proposa fer molts actes de cultura política, actuar en la vida pública, etc.

Ja sabem quin serà el primer acte públic de la nova entitat: Un tè dansant amb «zigans» i alguna que altre disfressa.

Per fi ha sigut detingut el famós lladregot i aventurer Makhno, una mena de Serrallonga rus, que feia estralls organitzant revoltes més terribles que cap epidèmia.

Aquí de Makhnos en tenim a dalt i a baix i al mig i a les vores i ningú els diu res, ningú els agafa.

Devegades són ells els qui agafen al bon ciutadà!

Dóna gust llegir la premsa de Madrid o bé els telegrams que ens venen de certs punts de la esteparia Espanya Central.

Ara un cert personatge elevat ha fet la francesilla de posar una ploma d'or a la mà de Santa Teresa.

Això és badar i volguer ensenyar l'orella. Santa Teresa ja la tenia de fa uns cents anys la ploma d'or i ningú li discutia. Ara algun mal intencionat dirà que té ploma de *ganso*.

Si vindrà, si no vindrà, és la conversa d'aquests dies. Per sí o per no, la U. M. N. ja està preparant el *pagès*, aquell pagès que tanta fortuna va fer l'altra vegada.

Sinó que sembla que ara serà el *Nandu* del *Que és gran Barcelona!*

Al *Nandu* nosaltres hi afegiríem *La Monyos*. I d'un tret matariem dos pardals. Li hauríem enviat també una representació del nostre art popular ara de moda.

Al *Serrallonga* no li voldríem. No per massa tremendo; al contrari, per ensoportat.

Nova manera de fer l'amor:

El Sol de Madrid ha publicat una caricatura d'En Bagaria amb dos enamorats:

Ella: —Durarà molt el teu amor?

Ell: —Més que l'expedient Picasso!...

A Barcelona diria el galan:

—Més que els atracos!

No es podrà dir que els enamorats d'avui dia no tinguin constància!